

חיים במתנה

התעכבתי, ואחרתי את תפילת ערבית הקבועה. ולא רציתי לתפוס טרמפ עם המנין שכבר התחילו להתפלל, ובכך להפסיד ברכו, קר"ש בצביבור וכו'. ולכן הלכתי לעבודה במקום בו אני כותב, ואמרתי לעצמי שאלך למנין של 10:30.

השעה 1:00 בלילה ופתאום אני נזכר, "ערבית!" שכחתי להתפלל במנין של 10:30. ומה עושים כעת, בעיר שלנו אין סיכוי לתפילת ערבית בשעה כזאת, והמקום הקרוב ביותר להתפלל במנין זה בני-ברק, מרחק נסיעה של כשעה. האמת, לא עלה בדעתי

רציתי לספר לכם על נס ההצלה שלי, הנס בו הרגשתי איך הקב"ה שומר עלי ומציל אותי מאסון קשה. אני מתגורר באחד הערים בדרום הארץ, ולפרנסתי אני עובד כסופר סת"ם. ושעות עבודתי הם בעיקר בשעות הלילה המאוחרות. כלומר, לאחר השיעור הקבוע של הרב, ותפילת ערבית בבית המדרש השכונתי, אני הולך למבנה מסוים הקרוב מאוד לביתי, וכותב שם ס"ת ומזוזות, עד לשעות הקטנות של הלילה, כי בשעות האלו אין מי שיפריע לך, וההספק עצום.

לפני כחודש לאחר השיעור של הרב

אפילו לשניה אחת לוותר על מנין, להיפך, שמחתי שהקב"ה נתן לי את ההזדמנות להוכיח במעשיי, שאני מוכן לעשות הכל בשביל מסירות נפש להתפלל במנין. גם להקריב שעות יקרות של כתיבה שזה כל פרנסתי, וכן נסיעה, דלק, ויתור על שעות שינה וכו'.

קמתי, נסעתי הגעתי, התפללתי.

ובדרך חזור... אני מקבל טלפון עם בכיות נוראות, מבני משפחתי. משה! אתה חי? נושם? מדבר? מגיב? איפה אתה, כולם מחפשים אותך. מה קרה? שאלתי. ובתגובה אמרו לי: "לא נשאר מהחדר במבנה היכן שאתה כותב כלום, הכל נהרס", אחד הטילים הקטלניים ביותר (גראד) שנורו מרצועת עזה, פגעה פגיעה ישירה ונחתה בחדר, בו אתה כותב, ובו אתה נמצא באופן קבוע כל לילה בשעה הזאת, והחדר נהרס כליל. ולא ידענו מה מצבך רח"ל, כי לא מצאנו אותך. סיפרתי להם שנסעתי להתפלל ערבית בב"ב, וזה מה שהציל אותי. הגעתי למקום בתוך כחצי שעה, מחוץ למבנה התגודדו שכנים, חברים, שוטרים, וכבאים, כולם נרעשים, ונרגשים לראות אותי חי וקיים, ממש תחיית המתים, כי היו כאלו שכבר הספידו אותי, לאחר שלא מצאו אותי במבנה. (היות שבגלל השעה המאוחרת, לא הודעתי לאיש שאני נוסע להתפלל בבני ברק).

והמוסר השכל מהנס הגדול, שאבינו שבשמים שומר עלינו מכל פגע וצרה ומחלה כמו שכתוב שומר מצווה לא יידע דבר רע. ולכם הקוראים אני אומר, אני קיבלתי את החיים במתנה בזכות המסירות נפש למצווה.

אבל לפעמים רואים אברכים או בחורים שמזלזלים בצורה מחפירה בעניית אמן, בתפילה בציבור, בדיבור בתפילה ובקריאת

התורה, וכן בריצה החוצה באמצע התפילה כדי לענות לפלפון, וכו'. ושידעו אלו המתנהגים כך, שהם פוגעים פגיעה ישירה בכבוד השם, ובדרך כלל הביזוי הוא ברבים, ועל חילול השם ברבים אין כמעט כפרה רח"ל. והרי ביום מן הימים כולנו ניתן דין וחשבון לפני מלך המלכים הקב"ה ומה יענו אלו המבזים את הקב"ה ואת התפילות, ביום הדין הגדול והנורא, איזה תירוץ יהיה להם? ובמבט לאחור האם יש מישהו שהרויח מכל הדיבורים והעסקים שמנהל ומתעסק בשעת התפילה וכו'.

ובכלל, איזה נאמנות ומסירות יש להם כלפי הקב"ה שנותן להם מתנה הנקראת "חיים", וכן בריאות, פרנסה, אושר, ילדים, נחת, וכל הבונוסים מסביב, והכל בחינם, ומה הם מחזירים לו? בזיונות! ומי עוד מדבר על אלו שכלל לא מתפללים במנין ועוד מסתובבים בחוץ בשעת התפילה ופורשים מכלל הציבור.

הרי הם מקבלים חינם 24 שעות ביום, ומה ביקשו להם להחזיר שעה ורבע תפילות ביום, היש "כפיות טובה" גדולה מזו כלפי אבינו שבשמים. הרי אנו בפתחו של השנה החדשה הבעל"ט ואולי ח"ו יחסר לאלו המתנהגים כך רק כמה אמן, יהא שמיל' רבא, וברכו, בודדים בכדי להטות את כף המאזניים לזכות, ובכך להתברך לאלתר לחיים טובים ולשלום. היש פיספוס גדול מזה? והכל כי הם עמדו ודיברו בחוץ, או בפנים, בתפילה, או בחזרת הש"ץ, בקריאת התורה, בקדיש וכו'. ולכן כדאי מאוד להקפיד על מנינים ועל שתיקה בשעת התפילה וקריאת התורה, כי הרווח בהמשך עצום ומשתלם בכל התחומים.

שנה טובה וכתובה וחתימה טובה

בכבוד רב

מ.ש. אשקלון